

ELLIOT FLETCHER

**WHISKY
BUSINESS**

Vertaling Maren Mostert

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Elliot Fletcher
Oorspronkelijke titel: *Whisky Business*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Maren Mostert
Omslagontwerp: Sam Palencia / HarperCollins US
Omslagbewerking: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Sam Palencia
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 7269 2 (e-book)
NUR 302

De vertaling van het gedicht van Burns op blz. 309 is van Frans Jozef de Cort:
<https://www.gedichten.nl/nedemap/poezie>

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC. HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC. ® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

APRIL

‘Caledonia’ – Dougie MacLean

Kijk vooruit, vogeltje. Een obsessie met het verleden is iets voor losers. Winnaars houden hun doel voor ogen. Mijn vingers klemde zich steviger om het stuur toen de herinneringen aan het favoriete motto van mijn opa door het kleine interieur van mijn Mini Cooper klonk.

Als een verwend zevenjarige, voor wie het enige plezier in het leven bestond uit het bepalen van de volgende gelegenheid waarbij ik in het middelpunt van de belangstelling zou staan, was ik het helemaal met hem eens. Terugkijken was voor losers.

‘De ironie.’ Ik grinnikte in mezelf, terwijl ik de minuten langzaam zag wegtikken. Met mijn vingers trommelde ik ritmisch op het dashboard. De oudere kromgebogen man op het dek, op wie ik mijn aandacht gericht hield, stak een fragiele hand op en wenkte mijn auto dichterbij. Omdat ik zijn aanwijzing graag wilde opvolgen, reed ik naar voren naar de deinende helling op de achtersteven van de veerboot die tweemaal daags tussen het eiland Skye en het Schotse vasteland heen en weer voer. *Eén auto dichterbij mijn vrijheid.*

De gehuurde camper voor mij – ik wist dat die gehuurd was omdat ik de afgelopen veertig minuten naar een bumpersticker had zitten staren met de tekst HIGHLAND CAMPERS: HET AVONTUUR BEGINT HIER! – trok naast hem op. De oude man verscheen weer, de zijanten van zijn te grote anorak klapperden als de vleugels van een vogel midden in een storm. Toch grijnsde hij zijn tanden bloot terwijl hij hun kaartjes stempelde en naar de bergen van het eiland over zijn schouder gebaarde. De regen en de mist onttrokken het groen met spookachtig-

ge handen aan het oog, en de mist hing zo laag dat je hem bijna kon aanraken.

Ik kon de woorden die op zijn verweerde lippen lagen praktisch lezen; *Skye betekent in het Gaelic eigenlijk mist, hoe toepasselijk!* Zijn knokige handen bewogen alle kanten op voordat hij uiteindelijk een gekreukelde kaart uit zijn zak viste. Gelamineerd natuurlijk, want een man die buiten werkte, kende de uitdagingen van het Schotse weer net zo goed als zijn eigen gezicht in de spiegel.

Geloof het of niet, een kwartier geleden was het nog zonnig.

Dudley, mijn ruwharige teckel, jankte geïrriteerd op de achterbank, waar ik zijn reismand had vastgebonden. 'We zijn er bijna, vriend. Deze keer meen ik het.' Zijn gesnuif als antwoord betekende dat hij me een leugenaar noemde, en dat was ik ook. Ik kon wel huilen van dankbaarheid toen de motor van de camper weer startte en het voertuig optrok. 'Zie je wel,' zei ik, terwijl ik naar zijn gezichtje in de spiegel keek.

'*Hullo, lassie.*' De vrolijke stem van de man begroette me op het moment dat ik mijn raam naar beneden draaide en hij een hand op het dak van mijn auto legde. 'Ah, ik hoop dah-je 'n kaartje heb, anders mot je naar 't vasteland terugzwemmen.'

Ik lachte vermoeid. Ik durfde al het geld op mijn bankrekening (minder dan je zou denken) erom te verwedden dat hij het tegen iedereen had gezegd die hij deze week had gezien. Met een stralende glimlach, of zo stralend als ik voor elkaar kreeg, gaf ik hem mijn kaartje voor de enkele reis, zonder me iets aan te trekken van de regen die in mijn mouw liep. Hij pakte het niet aan. In plaats daarvan tuurde hij in de achterbak van mijn kleine auto en merkte de dozen en vuilniszakken op waar ik haastig mijn kleren in had gepropt. 'Wat brengt je naar Skye?'

'Gewoon een bezoek.'

'Familie, *aye?*'

'Zoiets,' antwoordde ik opzettelijk vaag.

Hij zag er opgetogen uit. 'Iemand die 'k ken?'

'Waarschijnlijk niet.'

Hij tikte met een vinger tegen zijn lippen en bekeek me opnieuw vanonder zijn capuchon, totaal niet gestoord door de regendruppels die langs zijn lange neus naar beneden liepen. ‘k Weet zeker dah-k je gezicht ergens van ken, meissie.’

Daar kon ik nu echter niets mee. ‘Dat betwijfel ik.’ Ik stak het kaartje verder naar hem uit, terwijl de regen mijn mouw tot aan mijn elleboog doorweekte, en eindelijk snapte hij mijn bedoeling. Nadat hij het kaartje wat verontwaardigd had gestempeld, gebaarde hij dat ik door moest rijden.

‘Welkom op Skye.’ Zijn toon was beslist minder zonnig.

Toen ik wegreed, voelde ik me schuldig. Hij was duidelijk het type dat graag een praatje maakte en omdat ik zelf ook zo was, begreep ik hoe rot het is als je wordt afgescheept. Die man was een van ons, een van *mijn mensen*. Maar het bleek dat zelfs de vrolijkste mensen na een autorit van twaalf uur vanuit Londen beduidend minder vrolijk waren. Tel daarbij de witte knokkels op van het besturen van mijn auto door iemand die was vergeten hoe het rijden over de slingerweggetjes in de Schotse Hooglanden ook alweer was. Mijn kaarsje was behoorlijk opgebrand, en het enige waar ik nu nog toe in staat was, was eten en slapen.

De toegang tot Skye was bepaald niet spectaculair. Een smalle pier stak aan de zuidkant van het eiland boven de rotsachtige Armadale-baai uit, mooi glanzend onder de grijze bewolking. Je zou van het eiland zelf kunnen denken dat het op een hand met vijf gestrekte vingers leek, en elke vinger was een schiereiland. Wij woonden in de duim.

Ondanks de lange reis snorde mijn Mini onder me, volkomen op zijn gemak terwijl ik de mij zo bekende kustweg volgde. De weg die me een kwartier ten noorden van mijn ouderlijk huis zou brengen werd aan één kant omzoomd door kromgegroeide bomen. Het enige wat mijn auto van de uitgestrekte blauwe zee aan de andere kant van de weg scheidde, was een laag stenen muurtje, waarachter de ruige bergtoppen van het vasteland door de mistwolken heen opdoemden.

Op het moment dat ik het bord passeerde met de tekst KINLEITH HEET U WELKOM, deed ik mijn richtingaanwijzer aan en ging ik langzamer rijden. Mijn ogen zochten automatisch naar de scherpe bocht die zo verborgen lag achter de heg van mijn opa dat zelfs hij er soms van in de war was geraakt, tot grote hilariteit van mijn oma. Ik zag haar voor me, om hem lachend op de passagiersstoel als hij de auto moest keren op het smalle landweggetje. Dus je snapt misschien dat ik heel verbaasd was toen ik zag dat de struiken niet alleen netjes recht gesnoeid waren, maar dat er ook een grote smeedijzeren poort bij de ingang bleek te zijn.

‘Wat is dít?’ mompelde ik, en mijn auto kwam tot stilstand. Kier was nog maar drie maanden geleden overleden. Hij was mijn laatste levende familielid geweest, tenzij je mijn moeder meetelde, wat ik niet deed. Ze leidde momenteel een vrij en ongebonden leven in Thailand, of was het nu op Bali? Hoe dan ook, ze was meer zoals een oude schoolvriendin die eens in de zoveel tijd contact met je opnam om je te vragen of je misschien in haar nieuwe project wilde investeren. En Kier... Nou ja, mijn opa zou echt geen geld hebben uitgegeven aan zoiets.

Toen ik door de poort was gereden, trok ik aan de handrem en klikte ik de veiligheidsgordel los. Dudley jankte zielig, alsof hij wilde zeggen: *als ik in de komende dertig seconden geen eten krijg, is de dood onafwendbaar.*

‘Ik heb je twee uur geleden eten gegeven, jij klein monster.’ Hij had een haastige maaltijd langs de kant van de weg naar binnen gewerkt, terwijl ik had geprobeerd om achter een struik te plassen en tegelijkertijd goed in de gaten te houden of er iemand met een camera in de buurt was. Ik kon me de krantenkop al voorstellen: **IN ONGENADE GEVALLEN FILMSTER BESCHADIGT BESCHERMD ECOSYSTEEM MET WILDPLASSEN.** Paranoia was een tweede natuur op dit punt.

Ik durf te wedden dat Julia Roberts nooit met dit soort shit te maken heeft gehad.

Even lette ik niet meer op de regen. Ik sprong uit de auto, in de hoop

dat degene die het landgoed als laatste had bezocht de poort bij het vertrek niet op slot had gedaan. Ik duwde er hard tegenaan en kon wel janken van vermoeidheid en vreugde toen die wijd openzwaaide.

De vroege avond in mei was ongewoon zacht, maar toch klapper-tandde ik nog steeds tijdens de hobbelige rit over het onverharde pad naar het landhuis toe. Elke hobbel en kuil stelde de vering van mijn stadsauto zwaar op de proef.

‘Het komt goed, schat, het lukt je wel,’ kirde ik, terwijl ik bemoedigend op het dashboard klopte. Al snel maakte het pad plaats voor een brede oprit met grind; de oude eik, waar ik ooit uit was gevallen, waardoor ik mijn arm had gebroken, stond in het midden, als een natuurlijke rotonde. En daar was het landhuis, het in victoriaanse stijl opgetrokken huis waar vier Murphy-generaties hadden gewoond. Met nog steeds dezelfde door de wind versleten vlag met een andreaskruis, die op het leien dak van het enige torentje wapperde. De bakstenen waren door de jaren heen vervaagd en hadden een lichte zandkleur gekregen. De grote ramen van de benedenverdieping gingen bijna helemaal schuil achter een dikke laag groene klimop, een wirwar van kronkelende takken die aan elkaar verdringende ledematen deden denken.

Mijn mond viel open van verbazing. In de jaren dat ik weg was geweest, was ik vergeten hoe groot het landhuis was, zijn astronomische omvang was naar de achtergrond verdwenen door de herinneringen aan gezellige kerstdagen in de familiekamer. Aan de flensjes en de citroencake die mijn oma, Elsie, elke zondag had gebakken. Toen had het zo normaal geleken, mijn eigen speeltuin op drie hectare grond.

Misschien kwam het door de verduisterde ramen, of door het feit dat er niemand binnen op mijn terugkomst wachtte, dat het huis te groot aanvoelde voor één persoon. Ik zag Kier voor me, sloffend door die verlaten kamers in de laatste dagen van zijn leven, en ik haatte mezelf nog iets meer. Ik had hier moeten zijn. Ik had moeten weten dat er iets mis was.

Ik parkeerde mijn auto pal voor de voordeur en haalde eerst Dudley

naar buiten, voordat hij een van zijn drie overgebleven poten kon afbijten. Ik tilde hem uit zijn reisman in zijn draagdoek en drukte zijn gewicht tegen mijn lichaam. Mijn tassen kon ik straks wel ophalen, zodra ik een comfortabele plek voor hem had gevonden.

‘Wat vind je van je nieuwe huis, vriend? Het is totaal anders dan onze flat in Londen, hier heb je alle ruimte om rond te rennen, en we kunnen elke ochtend een strandwandeling maken.’

Dudley likte uitgelaten over mijn kin, waarschijnlijk meer om de eventuele restjes van het karige broodje dat ik op de veerboot had gegeten weg te likken dan als reactie op mijn woorden.

Ik liep de trap naar de voordeur op en duwde het koperen handvat met afbladderende verf omlaag.

Op slot. Nou, dit plan kon ik wel vergeten.

Wat stom van me om te denken dat de voordeur niet op slot zou zitten, ook al had Kier zijn hele leven lang maling gehad aan de veiligheid van zijn huis. Ik hield mijn hoofd wat naar achteren om de afstand tussen het latwerk en het raam op de eerste verdieping met de kapotte grendel in te schatten en bedacht dat ik na een eventuele val beslist niet ongedeerd zou kunnen weglopen.

Dudley kwispelde ongeduldig. ‘Oké, laat me nadenken! Niemand kan je voeren als ik dood ben. Dan ben je gedoemd om in het wild te leven, en moet je ratten en konijnen vangen die te zwak zijn om voor je te vluchten.’

Omdat ik besloot toch maar niet naar de eerste verdieping te klimmen, liep ik om het huis heen, waarbij ik het kiezelpad naar de oude whiskystokerij, die mijn opa bijna zeventig jaar geleden had gebouwd, links liet liggen. Ik liep naar het keukenraam aan de achterkant van het pand en glimlachte toen ik het oude houten kozijn zag, voor deze ene keer opgelucht omdat Kier het nut niet had gezien van het opknappen van het landhuis. Met de juiste hoeveelheid kracht zou het raam omhoog moeten schuiven.

Ik stapte het bloemenperk in, waar ooit de lievelingshortensia's van

mijn oma stonden, en negeerde het zompige geluid van modder en de aanslag die dit betekende op mijn witte sportschoenen, en schoof het raam omhoog. ‘Kom op, kom óp...’ Met op elkaar geklemde kiezen zette ik nog een tandje bij, ging door mijn knieën en drukte met mijn schouder tegen het kozijn tot ik het hoorde kraken. ‘Ga nou open, stom ding.’

Het kozijn schoot plotseling met zoveel kracht omhoog dat ik naar achteren wankelde en de modder op mijn blote dijen spatte. ‘Kijk,’ zei ik tegen Dudley, ‘een makkie.’ Terwijl ik mijn klamme handen aan mijn korte spijkerbroek afveegde, tuurde ik de schemerige keuken in, die er precies zo uitzag als ik me herinnerde, met bakstenen en houten balken. Landelijk-chic, zoals *House & Garden* het zou noemen. Behalve dan dat dit eigenlijk vooral landelijk-oud was. Ik zwaaide mijn been over de vensterbank en riep naar Dudley: ‘Ik kan dingen die je nog nooit hebt gezien, vriend.’

En zo scheurde ik mijn korte broek terwijl ik inbrak in het huis van mijn overleden opa.

Ik herhaal: *Julia Roberts heeft vast nooit met dit soort shit te maken gehad.*

Nadat ik de laatste vuilniszak uit mijn auto had gehaald en onderaan de trap had neergezet, trok ik meteen mijn doorweekte kleren uit en deed het eerste het beste T-shirt met lange mouwen aan dat ik in mijn bagage kon vinden, waarna ik mijn klamme lingerie voorzichtig op de radiator in de keuken hing. Vervolgens maakte ik een prop van mijn favoriete denimshort, die niet meer te redden was, en gooide die in de vuilnisbak onder het aanrecht. Ik durfde geen blik te werpen op de lege zitbanken aan de andere kant van wat als keuken en familiekamer diende, waar de geesten van mijn familie op me wachtten.

Ik zag mijn oma, Elsie, breiend in haar stoel bij de open haard, zo levensecht dat ik het knappende houtvuur bijna kon ruiken. Ik kon haar overeind horen komen en Kier horen opdragen zijn werkoverall uit te

trekken op het moment dat hij door de deur naar binnen stapte voor het avondeten. Ik kon de grijns zien die Kier me schonk, die kwajongensachtiger werd naarmate hij ouder werd, terwijl hij door mijn krullen woelde en me vroeg: ‘Hoe was het op school, vogeltje?’

Zelfs mijn moeder zag ik hier voor me, tijdens de korte bezoeken die ze aan ons bracht. Omdat ze niet geschikt was geweest voor het leven van een jonge alleenstaande moeder, had ze het grootste deel van mijn jeugd als entertainer op een cruiseschip gewerkt. Destijds dacht ik dat dit de glamoureusste baan was waar ik ooit van had gehoord, en als ze weer langskwam, vroeg ik haar het hemd van het lijf, totdat ze demonstratief een tijdschrift opensloeg om te gaan lezen. Er was altijd zoveel liefde en pijn geweest tussen deze muren. Maar die waren allemaal verdwenen.

Plotseling ging mijn telefoon over op het aanrecht, en ik schrok op uit mijn herinneringen.

Ik dacht wel te weten wie me belde en keek niet eens naar het scherm voordat ik de oproep beantwoordde. ‘Je hebt mijn bericht ontvangen,’ zei ik zonder enige inleiding.

‘April, zeg me dat dit een grap is, alsjeblieft. Een van die domme geintjes die je graag uithaalt.’ Sydney was mijn huisgenoot en een van de weinige vriendinnen die ik in Londen had. Ik kon horen dat haar stem nasaler klonk dan normaal, wat betekende dat ze haar anti-snurkclip nog droeg. Ze was ook actrice, maar ze was momenteel succesvoller dan ik en ze had het druk met de opnames van haar eerste speelfilm in Toronto.

‘Dat was maar één keer en de pies werd meteen opgeruimd!’ zei ik, voor ongeveer de honderdste keer. Het was de enige keer geweest tijdens onze al elf jaar durende vriendschap dat ik haar in de maling had genomen, maar ze zorgde er wel voor dat ik dat nooit zou vergeten.

‘Ik háát dat soort grappen.’

‘Wéét ik.’ Mijn god, dat heb ik geweten. In de eerste week dat we samenwoonden – we waren pas twintig – had het me leuk geleken om

een grap uit te halen met mijn huisgenoot, bij wijze van ‘welkom in het appartement’. Huishoudfolie op de wc-bril was een klassieker en altijd hilarisch. Dat dacht ik tenminste.

‘Nou?’ vroeg ze.

‘Nou?’

‘Nou... Zeg me alsjeblieft dat je niet knettergek bent geworden en naar Schotland bent gegaan!’

‘Waarom zou ik je dat vertellen als je het toch al weet? Ik heb je letterlijk doorgegeven dat ik voor een tijdje naar Schotland ben gegaan en dat ik niet weet wanneer ik terugkom.’

‘Ik hoopte dat je telefoon was gestolen... Of dat je was ontvoerd.’

Ik lachte en streek met mijn vinger over het stoflaagje op de vensterbank. Het regende nog steeds en dat ontnam me het zicht op het gazon en het steile pad dat naar beneden leidde naar de baai en het strand.

‘Ben je ontvoerd? Gebeuren dat soort dingen daar?’

‘In Schotland?’

‘Já, in Schotland.’

Ik hielp haar er niet aan herinneren dat ik Schots was, ook al deed mijn verengelse accent nu iets anders vermoeden, en zei alleen maar: ‘Ik denk dat het wel goed gaat komen.’

‘Waarom doe je dit nu, April? Hoe zit het dan met die baan die je kon krijgen?’

‘Baan? Het was maar een *wet t-shirt contest*. Ze wilden dat de mannelijke gasten me met champagne natspoten voordat ik de drankjes serveerde.’ Sinds mijn carrière een beetje op een hobbelig zijspoor was beland, had ik elke klus die me werd aangeboden geaccepteerd. Voor mijn gevoel had ik meegedaan aan elke realityshow die er was: *Dancing With Celebrities*, *Celebrity Cook-Off* (twee keer), *Celebrities Go Dating*. Ik was in belachelijke kostuums en knellende schoenen naar pr-evenementen gegaan en had met een glimlach op mijn gezicht naast mannen gestaan van wie ik de kriebels kreeg. Ik had mezelf verlaagd tot de rol van een geldwolf en een socialite. Maar de aanblik van dat kleine witte T-shirt

had me helemaal een rotgevoel bezorgd. Toch had de eventplanner me overgehaald om het te gaan doen. *Lieverd, het is niets wat ze nog niet eerder hebben gezien.* Dat had hij erbij gezegd.

Dit stond in schril contrast met de begintijd toen ik klussen in overvloed had en me het succes praktisch in de schoot geworpen werd. Op mijn zesentwintigste won ik een BAFTA voor de beste actrice in een bijrol, en een jaar later kon ik twee Golden Globes toevoegen aan mijn verzameling. Het enige wat ik nog moest veroveren, was een Oscar. Ik had er zelfs een foto van op mijn koelkast geplakt, zodat ik mijn ogen op mijn doel gericht kon houden.

Je doel voor ogen houden, vogeltje.

Zoals alles wat de moeite waard was in het leven, duurde het jaren om mijn carrière op te bouwen en maar enkele seconden om die helemaal te ruïneren, want zes maanden later was het idee van een Oscar ronduit lachwekkend geworden, aangezien ik er niet zeker van was of ik ooit weer als echte actrice zou kunnen werken.

‘O, lieve meid. Weet je zeker dat Skye een beter alternatief is? Je zit godbetert op een eiland. Is er überhaupt wel een supermarkt?’

Nee, maar er waren verschillende buurtwinkels en we leefden inmiddels in de tijd van maaltijdbezorging. Ik hoefde me nergens zorgen om te maken. Nou ja, bijna nergens om.

‘Heeft Angela het contract naar jou gestuurd? Ze zei dat ze dat zou doen.’

Angela van LDN Artists had contact met me opgenomen en hoewel ze me een vriendelijk iemand leek, had ik nog niet gereageerd. ‘Ik weet niet of ik daar klaar voor ben, ik heb mijn vorige klus nog maar een paar maanden geleden afgerond, ik heb wat tijd nodig om na te denken.’

Ik zette haar op de luidspreker, zodat ik in de keukenkastjes kon rommelen. Dudley had dan wel genoeg gegeten en lag te dommelen met zijn poten in de lucht, maar mijn maag begon te knorren van de honger.

Sydneys stem weergalmde tegen het hoge plafond. ‘Maar je bent wel

in het gelijk gesteld, dus dan is dit toch zeker het moment om een comeback te maken?’

Het voelde niet als een rechtvaardiging, het voelde alsof het donkerste deel van mijn leven onder een microscoop lag, terwijl een groep mannen van middelbare leeftijd die mijn tieten hadden gezien mijn lot hadden bepaald. ‘Rechtvaardig?’ Ik grinnikte in de stilte. ‘Aaron is zijn baan dan wel kwijtgeraakt, maar we weten allebei dat hij er een enorme afkopsom voor heeft gekregen omdat hij zonder ophef is vertrokken. Het gaat prima met hem, maar ik –’ Ik had veel tijd verloren van wat anders al een goede carrière zou zijn geweest voor een vrouw in deze business.

‘Daarom moet je weer aan het werk gaan.’

‘Ik weet niet zeker of ik dat wel wil.’ De waarheid van mijn woorden joeg me angst aan omdat ik geen alternatief wist. Ik had nergens anders talent voor. Daar kwam bij dat ik het me financieel niet kon veroorloven om dit huis te behouden als ik niet snel weer ging werken... Anders zou mijn leven in no time een puinhoop zijn. Ik was de belichaming van de meme van die vent die binnenkomt met pizza en ziet dat het hele appartement in lichterlaaie staat.

Maar daar kon ik geen woord over zeggen tegen Sydney, omdat we ondanks onze vriendschap niet het soort vriendinnen waren dat alles met elkaar deelde, dus ik liet een glimlach in mijn stem doorklinken en zei: ‘Ik zal erover nadenken en het contract doorlezen.’

‘Goed. Weet je zeker dat het goed komt?’

‘Heel zeker.’ Ik keek de keuken rond en nam de haveloze, grenenhouten kasten en de grote zespersoos eettafel in me op die Kier zelf had gemaakt als huwelijksgeschenk voor Elsie. Ik zat in het huis van mijn jeugd, dat bedekt was met een laag stof, maar toch kon ik hier eindelijk sinds jaren opgelucht ademhalen.

‘Wat ga je daar doen?’ vroeg ze.

‘Weet ik niet.’ Ik beet op een nagel. ‘Wat ik maar wil. Koekjes bakken en alle romannetjes lezen op mijn e-reader waar ik nog niet aan toe was

gekomen. Wandelen. Ik zou yoga kunnen doen in plaats van fitness...
Je weet dat ik een enorme hekel heb aan push-ups.'

Ze schoot in de lach. 'Je gaat je zo vervelen dat je morgenochtend vroeg met hangende pootjes terugkomt naar Londen.'

De verbinding viel weg en het werd stil om me heen. 'Ik denk dat we daar snel genoeg achter komen.'

APRIL

‘Bad Blood’ – Taylor Swift

‘Wat is het probleem? Het bed?’ Ik had kunnen zweren dat mijn hond er verontwaardigd uitzag. ‘De matras is een beetje oud, maar ik heb ons beddengoed van thuis meegenomen, zelfs dat kleine dekentje dat je zo fijn vindt, kijk maar.’ Ik hield het kriebelige lapje met groen-paarse Schotse ruiten omhoog – een aandenken aan mijn kindertijd – zodat hij het kon goedkeuren, en ging weer verder met het opmaken van het bed. Ik had mezelf er niet toe kunnen brengen de oude slaapkamer van mijn grootouders binnen te gaan, hoewel deze drie keer zo groot was, compleet met een eigen badkamer. Nee, dit moest voorlopig volstaan.

Ik sloeg het stoflaagje eraf en draaide de matras om, die er verrassend goed uitzag. Sterker nog, de hele kamer had de jaren goed doorstaan. Het lichtroze-wit gestreepte behang, dat ik als jonge tiener had uitgekozen omdat het vrijwel hetzelfde was als dat in Chers slaapkamer in *Clueless*, krulde bij de hoeken lichtjes om en de vloerplanken kraakten meer dan vroeger. Maar verder was het alsof je terug in de tijd stapte.

Nadat ik het zijdezachte onderlaken had gladgestreken, gooide ik mijn favoriete jadegroene sierkussens op het bed, die er op mijn Instagramfoto’s superluxueus uitzagen, terwijl ik ze bij een koopjeswinkel had gekocht. Als ik ze nu bekeek, in deze kamer, kon ik geen betere metafoer voor mijn leven bedenken.

Ik was net het bovenlaken aan het instoppen, met mijn billen in een beige onderbroek in de lucht terwijl ik moeite deed om de quilt precies op de hoeken van de spreid te leggen, toen ik het hoorde.

Plop. Glip. Kreun.

Plop.

Glip.

Kreun.

Ik kende dat gekreun, ik kende het zelfs heel goed, omdat het precies dezelfde kreun was die ik een paar uur eerder had uitgebracht toen ik mezelf door het verdomde keukenraam naar binnen had geworsteld. Het was een kreun van spijt.

Een ander gerommel klonk via de trap omhoog, laag en beslist mannelijk. Het was zo hard dat Dudley zich naar de deur omdraaide, en hij begon met zijn staart in een licht opgewonden ritme te kwispelen.

Bonk. Voet op de grond.

Dat bracht me in beweging. Ik dook naar Dudley, tilde het vriendelijke monstertje in mijn armen en sloeg mijn hand om zijn snuit voordat hij ons kon verraden. Ik had geen twaalf uur gereden om te schitteren in een flauwe horrorfilm die de bioscopen niet eens zou halen. Nee, deze bullshit zou rechtstreeks naar een streamingdienst gaan. Of erger nog: op dvd verschijnen... *O jee, de metaforen volgden elkaar vanavond wel heel snel op.*

Ik strompelde enkele stappen achteruit met Dudleys kleine lichaam tegen mijn borst gedrukt terwijl ik nadacht over mijn opties... *Rustig maar, niemand behalve Sydney weet dat je hier bent.* Verdorie. Alleen Sydney wist dat ik hier was. *Ik ben ten dode opgeschreven.*

Ik zocht de kamer af naar mijn telefoon terwijl er nog meer lawaai klonk – keukenkastjes die opengingen, potten en pannen die werden verschoven – om uiteindelijk te bedenken dat ik hem op de eettafel had neergelegd. Ik had maar een paar minuten voordat hij dat zou merken en dan kwam hij vast naar boven. Ik had een plan nodig, ik moest in de aanval gaan. Een verrassingsaanval was altijd het effectiefste, of iets wat erop leek. Ik was een meter zevenenvijftig, maar ik trainde om de week op woensdagen en was vechtlustig als een chihuahua.

‘Je kunt dit, je kunt dit echt,’ fluisterde ik bemoedigend tegen mezelf. Ik zette Dudley op het bed en keek hem met dezelfde ‘waag het niet om

weg te lopen'-blik aan die ik gebruikte toen hij een keer een langzame duif in het park in het vizier had. Vervolgens keek ik of er iets in mijn tassen zat wat als een wapen kon dienen. Mijn enige opties bleken een deodorantfles of een paar laarzen met spikehakken. De laarzen leken me een vanzelfsprekende keuze om iemand pijn mee te doen, maar de deodorant zou hem lang genoeg uitschakelen om mijn telefoon te kunnen pakken en het alarmnummer te bellen.

Zodra ik mijn besluit had genomen, verwijderde ik de dop en sloop ik de deur uit. Geruisloos met mijn blote voeten over het ouderwetse tapijt. Maar de trap was een ander verhaal, daar liet ik mijn spiergeheugen het werk doen, terwijl ik de losse vloerplanken vermeed met de efficiëntie van een tienermeisje dat in het donker naar buiten sluipt om op het strand met haar vriendinnen iets te gaan drinken.

Het licht uit de keuken stroomde door de kieren van de deuropening, terwijl het imposante silhouet van de indringer snel over de hardhouten vloer met visgraatmotief van de hal bewoog. *De brutaliteit!* Ik schudde afkeurend mijn hoofd, terwijl ik de deodorant steviger vastpakte. Deze kerel was bepaald niet stiekem of subtiel te werk gegaan.

Langs de muur lopend, gebruikte ik de herrie die hij maakte om mijn voetstappen te maskeren, terwijl ik mijn hartslag probeerde te kalmeren. Pas toen ik de drempel bereikte en de achterkant van zijn hoofd met het warrige bruine haar over het kookeiland zag buigen, drinkend uit Elsie's favoriete mok, kreeg ik een rood waas voor ogen. Alle angst verliet mijn lichaam. Ik deinsde niet naar achteren, ik dacht niet na en hield mijn adem in. Ik liet het bittere vuur van gerechtigheid door mijn aderen stromen en stormde op hem af.

Na drie stappen sprong ik op zijn gigantische rug. Hij schreeuwde het verrast uit en probeerde me onmiddellijk van zich af te schudden, maar ik was te snel en sloeg gillend mijn benen om zijn middel, met mijn armen om zijn hals, die zo stevig was als een kleine boomstam, om hem tegen me aan te trekken.